

Dù đã sẵn sàng hay còn chưa chuẩn bị, nhưng rồi một ngày kia, chúng ta cũng phải chia tay thời gian này.

Sẽ chẳng còn ánh mắt trahi chói chang chào đón, sẽ chẳng còn mắt ngày mai bặt đầu bỗng giật nón trong vật cõa bụi bình minh.

Sẽ không còn nỗi nhớ ngày xuân hiền hòa, ấm áp.

Tiến bước, danh vang, quyền lực,... tất cả vẫn i ta cuối cùng cũng sẽ trở thành vô nghĩa. Còn ý nghĩa chẳng là gì ta tò ra đói vì i thời gian này.

Vậy điều gì là thời sẽ quan trọng lùi lui dù ở đâu xa trong cuộc sống ?

Quan trọng không phải là những thứ bạn mang theo bên mình, mà là những gì bạn đã chân thành đóng góp cho tha nhân.

Quan trọng không phải là những thứ bạn nhặt được mà là những gì bạn đã cho đi.

Quan trọng không phải là những thành công bạn đã có đúc trong cuộc đời, mà là ý nghĩa thanh cao cõa chúng.

Quan trung không phải là những thói bến hóc đâm c, mà là những gì bạn đã truyền lời cho người khác.

Quan trung không còn là năng lực của bạn, mà chính là tính cách - là những gì mà bạn đã cung cấp cho mọi người xung quanh.

Quan trung là những khoảnh khắc của chung, thái độ mà bạn đã vô tình hay có ý khóc ghi trong lòng người khác, khi cùng chia sẻ với họ những lo âu, phiền muộn, khi bạn an ủi và làm yên lòng họ bằng cách riêng nào đó của mình, hay chung đồng giờ là một nụ cười hoan hỉ hay một cái nắm tay, để cho một người khác nghe.

Quan trung không chỉ là những ký ức, mà phải là ký ức về những người đã yêu thương bạn.

Quan trung đâu chỉ là bạn số đam mê mọi người nhau đến trong bao lâu, mà là họ nhớ gì về bạn (tốt hay xấu).

Quan trung không phải là bạn quen biết thường ngày người, mà là bao nhiêu người số đau xót khi mất bạn trong đam mê.

Vậy thì, bạn ấy, hãy nhìn cuộc sống bạn ánh mắt yêu thương và hiếu biết.

Bởi vì chỉ có tình yêu thương, số hiếu biết mọi điều lối nhau để đưa cho cuộc sống bạn ấy.